Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2013. gada 28. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Direktīva 80/987/EEK — Direktīva 2002/74/EK — Darbinieku aizsardzība darba devēja maksātnespējas gadījumā — Garantijas iestādes — Garantijas iestāžu samaksas pienākuma ierobežošana — Algas prasījumi, kuri ir radušies vairāk nekā sešus mēnešus pirms prasības celšanas tiesā par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu

Lieta C-309/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Central Administrativo Norte* (Portugāle) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 30. martā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 27. jūnijā, tiesvedībā

Maria Albertina Gomes Viana Novo ,

Ezequiel Martins Dias ,

Gabriel Inácio da Silva Fontes ,

Marcelino Jorge dos Santos Simões ,

Manuel Dourado Eusébio ,

Alberto Martins Mineiro ,

Armindo Gomes de Faria ,

José Fontes Cambas ,

Alberto Martins do Alto ,

José Manuel Silva Correia ,

Marilde Marisa Moreira Marques Moita ,

José Rodrigues Salgado Almeida ,

Carlos Manuel Sousa Oliveira ,

Manuel da Costa Moreira ,

Paulo da Costa Moreira ,

* Tiesvedības valoda – portugāļu.

José Manuel Serra da Fonseca ,

Ademar Daniel Lourenço Dias ,

Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

pret

Fundo de Garantia Salarial IP .

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents), A. Ross [*A. Rosas*], D. Švābi [*D. Šváby*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 15. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Maria Albertina Gomes Viana Novo* u.c. vārdā – *J. Trocado da Costa*, *advogado*,

— *Fundo de Garantia Salarial IP* vārdā – *J. Pereira*, *advogada*,

— Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes* un *J. Quintela Coelho*, pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Afonso* un *J. Enegren*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 20. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 4. un 10. pantu Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvā 80/987/EEK par darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā (OV L 283, 23. lpp.; turpmāk tekstā – "Direktīva 80/987 sākotnējā redakcijā"), ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīvu 2002/74/EK (OV L 270, 10. lpp.; turpmāk tekstā – "Direktīva 80/987 ar grozījumiem").

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *M. A. Gomes Viana Novo*, kā arī 17 citām personām (turpmāk tekstā visas kopā – "*Gomes Viana Novo* u.c.") un *Fundo de Garantia Salarial IP* (Algu garantiju fonds; turpmāk tekstā – "*FGS*") par to, lai pēdējais segtu prasītājiem pamatlietā esošos algas prasījumus pret to kādreizējo darba devēju, kurš ir maksātnespējīgs.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 80/987 sākotnējā redakcijā 3. pants bija formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 4. pantu iestādes, kas dod galvojumu, garantē to, ka apmierina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu atbilstīgi darba līgumiem vai darba attiecībām un darba samaksu par laikposmu pirms norādītā datuma.

2. Pēc dalībvalstu izvēles 1. punktā minētais datums ir:

— vai nu diena, kad darba devējs kļūst maksātnespējīgs,

— vai diena, kad attiecīgajam darbiniekam izsniedz paziņojumu par darba līguma izbeigšanu darba devēja maksātnespējas dēļ,

— vai diena, kad darba devējs kļūst maksātnespējīgs, vai arī diena, kad pārtraukts darba līgums vai darba attiecības ar attiecīgo darbinieku darba devēja maksātnespējas dēļ."

4 Direktīvas 80/987 sākotnējā redakcijā 4. pants bija formulēts šādi:

"1. Dalībvalstīm ir tiesības ierobežot 3. pantā minēto iestāžu, kas dod galvojumu, atbildību.

2. Kad dalībvalstis īsteno 1. punktā minētās tiesības, tās:

— 3. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā minētajā gadījumā nodrošina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu par pēdējiem trīs mēnešiem atbilstīgi darba līgumiem vai darba attiecībām sešos mēnešos pirms darba devēja maksātnespējas sākuma,

— 3. panta 2. punkta otrajā ievilkumā minētajā gadījumā nodrošina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu par pēdējiem trīs mēnešiem atbilstīgi darba līgumiem vai darba attiecībām pirms dienas, kad darbiniekam izsniedz paziņojumu par darba līguma izbeigšanu darba devēja maksātnespējas dēļ,

— 3. panta 2. punkta trešajā ievilkumā minētajā gadījumā nodrošina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu par pēdējiem 18 mēnešiem atbilstīgi darba līgumiem vai darba attiecībām pirms darba devēja maksātnespējas sākuma vai pirms dienas, kad darbiniekam izsniedz paziņojumu par darba līguma izbeigšanu darba devēja maksātnespējas dēļ. Šajā gadījumā dalībvalstis drīkst ierobežot saistības maksāt par darbu laikposmā, kas atbilst astoņām nedēļām vai vairākiem īsākiem laikposmiem, kuri kopā ilgst astoņas nedēļas."

5 Direktīvas 80/987 sākotnējā redakcijā 3. un 4. pants tika grozīts ar Direktīvu 2002/74. Saskaņā ar pēdējās minētās direktīvas 2. panta 1. punktu dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2005. gada 8. oktobrim izpildītu šo direktīvu, un tās piemēro šos noteikumus jebkurai darba devēja maksātnespējai, kas iestājusies pēc šādu noteikumu spēkā stāšanās dienas.

6 Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvu 2008/94/EK par darba ņēmēju aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā (OV L 283, 36. lpp.) tika kodificēta un atcelta Direktīva 80/987 ar grozījumiem. Tomēr, ņemot vērā datumu, kurā iestājās *Gomes Viana Novo* u.c. darba devēja maksātnespēja, ir jāpiemēro pēdējā minētā direktīva.

7 Direktīvas 80/987 ar grozījumiem 3. pantā ir paredzēts:

"Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 4. pantu garantiju iestādes garantē to, ka apmierina darbinieku prasījumus attiecībā uz darba samaksu, kas izriet no darba līgumiem vai darba attiecībām, ietverot atlaišanas pabalstus sakarā ar darba attiecību pārtraukšanu, ja tos paredz valsts tiesību akti.

Prasījumi, ko pārņem garantiju iestāde, ir neapmaksātie prasījumi par laikposmu pirms un/vai, attiecīgā gadījumā, pēc kāda noteikta datuma, ko nosaka dalībvalstis."

8 Šīs direktīvas 4. pantā ir noteikts:

"1. Dalībvalstīm ir tiesības ierobežot 3. pantā minēto garantiju iestāžu atbildību.

2. Ja dalībvalstis izmanto 1. punktā minēto izvēli, tās nosaka laikposma ilgumu, par kuru garantiju iestādei jāapmierina neapmaksātie prasījumi. Tomēr tas nevar būt īsāks par tādu laikposmu, kas aptver atlīdzību par pēdējiem trim darba attiecību mēnešiem pirms un/vai pēc 3. pantā minētās dienas. Dalībvalstis var iekļaut šo trīs mēnešus ilgo mazāko laikposmu pārskata [atsauces] laikposmā ar ilgumu, kas nav mazāks par sešiem mēnešiem.

Dalībvalstis, kuru pārskata [atsauces] laikposms nav mazāks par 18 mēnešiem, var ierobežot to laikposmu, par kuru garantiju iestādes sedz neapmaksātos prasījumus, līdz astoņām nedēļām. Šādā gadījumā minimālā laikposma aprēķināšanai izmanto tos laikposmus, kas ir visizdevīgākie darbiniekam.

3. Bez tam dalībvalstis var noteikt augšējās robežas garantiju iestāžu maksājumiem. Šīs augšējās robežas nedrīkst būt zemākas par tādu līmeni, kas sociālā ziņā saderīgs ar šīs direktīvas sociālajiem mērķiem.

Ja notikusi šāda izvēle, tad dalībvalstis informē Komisiju par metodēm augstākās robežas noteikšanai."

Portugāles tiesības

9 2003. gada 27. augusta Likuma Nr. 99/2003 par Darba kodeksa pieņemšanu, šajā lietā piemērojamajā redakcijā, 380. pantā ar nosaukumu "Samaksas garantija" ir precizēts:

"Darbinieku prasījumu, kuri radušies no darba līgumiem un to aizskārumiem vai izbeigšanas, kurus nevar apmierināt darba devējs maksātnespējas vai ekonomisku grūtību dēļ, segšanu nodrošina un uzņemas [*FGS*] saskaņā ar speciālajos tiesību aktos paredzētajiem noteikumiem."

10 Ar 2004. gada 29. jūlija Likumu Nr. 35/2004 tika noteikts *FGS* mērķis. Saskaņā ar šī likuma 317. pantu šis fonds "garantē darbiniekiem darba devēja saistību neizpildes gadījumā apmierināt prasījumus, kuri radušies no darba līgumiem un to aizskārumiem vai izbeigšanas atbilstoši turpmākajos pantos noteiktajam".

11 Šī likuma 318. pantā, kurā tiek noteikti gadījumi, uz kuriem šī garantija attiecas, ir paredzēts:

"1. [*FGS*] garantē iepriekšējā pantā minēto prasījumu apmierināšanu gadījumos, kad tiesa ir atzinusi darba devēju par maksātnespējīgu.

2. [*FGS*] garantē arī iepriekšējā punktā minēto prasījumu segšanu, ja tiek īstenots 1998. gada 20. oktobra Dekrētlikumā Nr. 316/98 paredzētais samierināšanās process.

3. Neskarot iepriekšējā punktā minēto, gadījumos, kad samierināšanās process tiek izbeigts noraidīšanas vai izbeigšanas dēļ saskaņā ar 1998. gada 20. oktobra Dekrētlikuma Nr. 316/98 attiecīgi 4. un 9. pantu, un ja uzņēmuma darbinieki ir pieprasījuši [*FGS*] garantēto prasījumu apmierināšanu, pēdējais lūdz tiesu atzīt uzņēmumu par maksātnespējīgu.

4. Lai piemērotu iepriekš minēto punktu normas, kamēr attiecīgajos uzņēmumos strādā darbinieki, [*FGS*] ir jāsaņem paziņojumi:

a) no tiesām – par lūgumu ierosināt maksātnespējas procesu un par maksātnespējas atzīšanu,

b) no *Instituto de Apoio às Pequenas e Médias Empresas e ao Investimento* [Mazo un vidējo uzņēmumu un ieguldījumu atbalsta institūta] (*IAPMEI*) – par samierināšanās procesa sākšanu, tā noraidīšanu vai beigšanu."

12 Minētā likuma 319. pantā tiek norādīts, ka tiek segti šādi prasījumi:

"1. [*FGS*] garantē 317. pantā paredzēto prasījumu, kuru samaksas termiņš ir iestājies sešu mēnešu laikā pirms prasības celšanas vai iepriekšējā pantā minētā pieteikuma iesniegšanas, apmierināšanu.

2. Ja nav prasījumu, kuru samaksas termiņš ir iestājies iepriekšējā punktā minētajā atsauces laika posmā, vai ja to summa ir mazāka par maksimālo nākamā panta 1. punktā minēto summu, [*FGS*] garantē pēc minētā atsauces laika posma radušos prasījumu apmierināšanu līdz šādai robežai.

3. [*FGS*] garantē tikai to prasījumu apmierināšanu, kas ir pieprasīti ne vēlāk kā trīs mēnešus pirms to noilguma."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 Tā kā *Gomes Viana Novo* u.c. darba devējs kopš 2003. gada aprīļa bija pārstājis viņiem izmaksāt algas, viņi 2003. gada 15. septembrī atbilstoši šajā jomā piemērojamajos valsts tiesību aktos paredzētajām tiesībām izbeidza savus darba līgumus. *Gomes Viana Novo* u.c. 2004. gada 10. februārī vērsās *Tribunal de trabalho de Barcelos* (Barselusas Darba lietu tiesa), lai panāktu, ka tiek noteikts viņu algas prasījumu apmērs, kā arī lai panāktu šo algas prasījumu piespiedu piedziņu. Viņu prasība tika pieņemta.

14 Tā kā ar darba devēja īpašumā esošo mantu nepietika šo prasījumu apmierināšanai, *Gomes Viana Novo* u.c. 2005. gada 28. novembrī cēla prasību *Tribunal de comércio de Vila Nova de Gaia* (Vilanovas de Gajas Komerctiesa), lai konstatētu minētā darba devēja maksātnespēju. Pēc maksātnespējas konstatēšanas tika reģistrēti algas prasījumi.

15 2006. gada 26. jūlijā *Gomes Viana Novo* u.c. lūdza *FGS* apmierināt viņu prasījumus. Ar 2006. gada 21. un 26. decembra rīkojumiem *FGS* priekšsēdētājs noraidīja šos lūgumus, pamatojoties uz to, ka attiecīgie prasījumi ir radušies vairāk nekā sešus mēnešus pirms prasības celšanas par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu, proti, datumā pirms atsauces laika posma, kas paredzēts 2004. gada 29. jūlija Likuma Nr. 35/2004 319. panta 1. punktā.

16 Ar 2010. gada 18. marta nolēmumu *Tribunal administrativo e fiscal do Porto* (Porto Administratīvā un nodokļu tiesa) noraidīja *Gomes Viana Novo* u.c. celto prasību par šo rīkojumu atcelšanu. Viņi iesniedza apelāciju par šo noraidošo nolēmumu iesniedzējtiesā.

17 Šādos apstākļos *Tribunal Central Administrativo Norte* [Ziemeļu Centrālā administratīvā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Savienības tiesības attiecībā uz algas prasījumu garantiju darba devēja maksātnespējas gadījumā, it īpaši Direktīvas [80/987 ar grozījumiem] 4. un 10. pants, ir interpretējamas tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesību normu, saskaņā ar kuru tiek garantēti tikai tie prasījumi, kuri radušies [sešu mēnešu laika posmā] pirms prasības par darba devēja maksātnespējas atzīšanu celšanas, pat ja darbinieki pret darba devēju ir cēluši prasības *Tribunal do trabalho*, lūdzot to noteikt parāda summu un piespriest tā piedziņu?"

Par prejudiciālo jautājumu

18 Ar savu prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīva 80/987 ar grozījumiem ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar ko netiek garantēti algas prasījumi, kuri ir radušies vairāk nekā sešus mēnešus pirms prasības celšanas tiesā par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu, pat ja darbinieki pirms šī sešu mēnešu laika posma ir uzsākuši tiesvedību pret savu darba devēju par prasījumu apmēra noteikšanu un to piespiedu piedziņu.

19 No Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka *FGS* atteica *Gomes Viana Novo* u.c. viņu algas prasījumu apmierināšanu tādēļ, ka tie bija radušies vairāk nekā sešus mēnešus pirms datuma, kurā tika iesniegta prasība par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu, kas valsts tiesību aktā, ar ko transponēta Direktīva 80/987 ar grozījumiem, ir noteikts kā datums, ar kuru sāk aprēķināt tās 3. panta otrajā daļā un 4. panta 2. punktā minēto atskaites laika posmu.

20 Ar Direktīvu 80/987 sākotnējā redakcijā un redakcijā ar grozījumiem ir paredzēts nodrošināt visiem darbiniekiem Eiropas Savienības mērogā minimālo aizsardzību darba devēja maksātnespējas gadījumā, apmierinot darbinieku prasījumus atbilstīgi darba līgumiem vai darba tiesiskajām attiecībām un attiecībā uz darba samaksu par noteiktu laika posmu (skat. 2004. gada 4. marta spriedumu apvienotajās lietās C-19/01, C-50/01 un C-84/01 *Barsotti* u.c., *Recueil*, I-2005. lpp., 35. punkts; 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-69/08 *Visciano*, Krājums, I-6741. lpp., 27. punkts, kā arī 2011. gada 17. novembra spriedumu lietā C-435/10 *van Ardennen*, Krājums, I-11705. lpp., 27. punkts).

21 Šādā nolūkā Direktīvas 80/987 ar grozījumiem 3. pantā dalībvalstīm ir noteikts pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, lai valsts garantiju iestādes nodrošinātu, ka tiek apmierināti darbinieku prasījumi.

22 Tomēr gan Direktīvas 80/987 sākotnējā redakcijā, gan Direktīvā 80/987 ar grozījumiem dalībvalstīm ir uzticētas tiesības ierobežot samaksas pienākumu, nosakot atsauces laika periodu vai garantijas laika periodu un/vai nosakot maksājumu augšējās robežas.

23 Šajā ziņā no 3. punkta Komisijas Ziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei par konkrētu noteikumu īstenošanu un piemērošanu attiecībā uz Direktīvu 2008/94 (COM(2011) 84, galīgā redakcija), kuras 3. un 4. pants būtībā atbilst tiem, kas ir Direktīvā 80/987 ar grozījumiem, izriet, ka liels skaits dalībvalstu ir izmantojušas šīs tiesības ierobežot samaksas pienākumu, nosakot atsauces laika posmu vai garantijas laika posmu un/vai nosakot maksājumu augšējās robežas.

24 Direktīvas 80/987 sākotnējā redakcijā 3. pantā dalībvalstīm tika dotas tiesības no vairākām iespējām izvēlēties datumu, līdz kuram neapmaksātais atalgojums būtu garantēts. Tā, ņemot vērā šādi veikto izvēli, ar minētās direktīvas 4. panta 2. punktu tika noteikti prasījumi, uz kuriem katrā ziņā attiecās garantijas pienākums, gadījumā, ja kāda dalībvalsts, piemērojot šī panta 1. punktu, bija nolēmusi ierobežot šo garantijas pienākumu (šajā ziņā skat. 1997. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-373/95 *Maso* u.c., *Recueil*, I-4051. lpp., 47. punkts).

25 Ar Direktīvas 2002/74 izdarītajiem grozījumiem Direktīvas 80/987 sākotnējā redakcijā 3. pantā tika atcelti iepriekš minētie trīs datumi un tādējādi paredzēts, ka saskaņā ar šīs tiesību normas otro daļu dalībvalstis turpmāk brīvi nosaka datumu, ar kuru sākas un/vai vajadzības gadījumā beidzas laika posms, kurā prasījumus, kas atbilst nesamaksātai darba samaksai, sedz garantiju iestāde (šajā ziņā skat. 2013. gada 18. aprīļa spriedumu lietā C-247/12 *Mustafa*, 39.–41. punkts).

26 Saskaņā ar Direktīvas 80/987 sākotnējā redakcijā 4. panta 1. un 2. punktu, ja dalībvalstis bija nodomājušas izmantot savas tiesības ierobežot iestādes nodrošināto garantiju, tās varēja minimālo triju mēnešu garantiju iekļaut sešu mēnešu laika posmā pirms atsauces datuma. Kopš ar Direktīvu 2002/74 izdarīto grozījumu Direktīvā 80/987 sākotnējā redakcijā spēkā stāšanās šo laika posmu pat ir iespējams noteikt pēc šī atsauces datuma. Dalībvalstīm ir arī tiesības paredzēt minimālo garantiju, to ierobežojot līdz astoņām nedēļām, ar nosacījumu, ka šis astoņu nedēļu laika posms ir iekļauts ilgākā – vismaz 18 mēnešu ilgā atskaites laika posmā.

27 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Direktīva 80/987 ar grozījumiem pieļauj, ka dalībvalsts kā atsauces laika posma sākuma datumu nosaka datumu, kurā ir celta prasība par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu. Tāpat, ja dalībvalsts nolemj izmantot tiesības ierobežot garantiju, nosakot atsauces laika posmu, tā var izvēlēties ierobežot šo laika posmu, to nosakot sešus mēnešus ilgu, tad, ja tā garantē atalgojuma samaksu par trīs pēdējiem darba tiesisko attiecību mēnešiem.

28 Ņemot vērā, ka pamatlietā valsts tiesiskais regulējums garantē atalgojumu par pēdējiem trīs darba tiesisko attiecību mēnešiem, ir jākonstatē, ka valsts likumdevējs var izmantot Direktīvas 80/987 ar grozījumiem 3. un 4. pantā tam uzticētās tiesības ierobežot garantijas iestādēm uzlikto pienākumu, pieņemot noteikumus, kuros ir paredzēts, ka *FGS* nodrošina to algas prasījumu samaksu, kas ir radušies sešus mēnešus pirms prasības par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu celšanas, un ar atsevišķiem nosacījumiem pat pēc šī datuma.

29 Turklāt, kā tas izriet no šī sprieduma 20. punktā atgādinātās Tiesas judikatūras, Direktīva 80/987 ar grozījumiem attiecas tikai uz darbinieku minimālo aizsardzību viņu darba devēja maksātnespējas gadījumā. Noteikumi attiecībā uz dalībvalstīm piešķirtajām tiesībām ierobežot to garantijas parāda to, ka ar Direktīvu 80/987 ar grozījumiem ieviestajā sistēmā tiek ņemts vērā šo valstu finansiālais stāvoklis un tiek veikti centieni saglabāt to garantijas iestāžu finansiālo stabilitāti.

30 Šis apsvērums tostarp ir redzams saistībā ar dalībvalstīm piešķirtajām tiesībām saīsināt garantijas laika posmu, ja minimālais atsauces laika posms ir pagarināts, kā tas ir paredzēts Direktīvas 80/987 ar grozījumiem 4. panta 2. punkta otrajā daļā, kā arī saistībā ar tiesībām saskaņā ar šīs direktīvas 4. panta 3. punktu noteikt augšējās robežas maksājumiem.

31 Ir jānorāda, ka gadījumi, kuros ir atļauts ierobežot garantijas iestāžu samaksas pienākumu, tādi kā Direktīvas 80/987 ar grozījumiem 4. pantā paredzētie, ir jāinterpretē šauri (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *van Ardennen*, 34. punkts).

32 Tomēr šo gadījumu šaura interpretācija nedrīkst radīt tādas sekas, ka tiktu padarītas bezjēdzīgas dalībvalstīm skaidri paredzētās minētās tiesības ierobežot samaksas pienākumu.

33 Tomēr ir jākonstatē, ka tā tas būtu gadījumā, ja Direktīva 80/987 ar grozījumiem būtu interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, kas negarantē algas prasījumus, kuri ir radušies vairāk nekā sešus mēnešus pirms prasības celšanas tiesā par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu.

34 Turklāt ir jānorāda, kā tas izriet no šī sprieduma 20. punktā atgādinātās Tiesas judikatūras, ka Direktīvas 80/987 mērķis ir garantēt darbinieku aizsardzību darba devēja maksātnespējas gadījumā. No tā izriet, ka ar šo direktīvu ieviestajā kārtībā ir paredzēta saikne starp maksātnespēju un algas prasījumiem.

35 Tomēr, pamatojoties uz Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem, ir redzams, ka pamatlietā šādas saiknes trūkst.

36 Tādējādi, lai gan algas prasījumi, kas ir šī strīda priekšmets, radās, kad *Gomes Viana Novo* u.c. darba devējs no 2003. gada aprīļa pārstāja viņiem izmaksāt atalgojumu un kad viņi, pamatojoties uz atalgojuma neizmaksāšanu, 2003. gada septembrī izbeidza savus darba līgumus, citi šī paša darba devēja darbinieki turpināja saņemt savu atalgojumu laikā no 2004. līdz 2006. gadam un tikai 2006. gada maijā tika izbeigti šo pēdējo darbinieku līgumi, pamatojoties uz viņu darba devēja maksātnespēju. Tādējādi, lai gan bija algas maksājumu kavējumi, darba devējs bija saglabājis un atalgojis lielu daļu sava personāla vairākus gadus pēc darba līgumu ar *Gomes Viana Novo* u.c. izbeigšanas.

37 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 80/987 ar grozījumiem ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj valsts tiesisko regulējumu, kas negarantē algas prasījumus, kuri ir radušies vairāk nekā sešus mēnešus pirms prasības celšanas tiesā par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu, pat ja pirms šī laika posma sākuma darbinieki pret viņu darba devēju ir uzsākuši tiesvedību par prasījumu apmēra noteikšanu un to piespiedu piedziņu.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīva 80/987/EEK attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīvu 2002/74/EK, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj valsts tiesisko regulējumu, kas negarantē algas prasījumus, kuri ir radušies vairāk nekā sešus mēnešus pirms prasības celšanas tiesā par darba devēja maksātnespējas konstatēšanu, pat ja pirms šī laika posma sākuma darbinieki pret viņu darba devēju ir uzsākuši tiesvedību par prasījumu apmēra noteikšanu un to piespiedu piedziņu.

[Paraksti]